

betegnet, om ogsaa den samme Ret skulde tilkomme Creditorer, saa troer jeg ikke, at det er ganske rigtigt. Der kan vist ikke være nogen Tvivl om, saaledes som Lovudkastets § 2 er affattet, at en sliq Ret ikke tilkommer Creditorer, det skulde da være ganske særdeles Omstændigheder, der skulde give en Creditor en saadan Ret, ikke fordi han var Creditor, men fordi der var contraheret derom. Naar den samme ærede Landssthingsmand har villet, at der skulde i Loven og navnlig i § 2 optages en declaratorisk Bestemmelse angaaende den Contract, som maa supponeres at være indgaaet mellem en Forlægger og en Forfatter, da forekommer det mig ogsaa mindre hensigtsmæssigt. Det synes mig næsten, at det vilde være paa en Maade at forudsætte, at Forfattere, som dog jo maae være vant til at skrive, med Hensyn til Contractforbindelser skulde være særdeles ukyndige. Det forekommer mig, at man med Hensyn til Forholdet mellem Forfattere og Forlæggere maa overlade Domstolene at fortolke den Contract, som er indgaaet, hvad enten den er mundtlig eller skriftlig; kunne de ikke paa anden Maade enes derom, maa det afgjøres efter de sædvanlige Regler. Saavidt jeg skjønede, var Meningens af hans Uttringer, at, naar ikke Andet var udtrykkelig udtalt i Contracten, saa skulde Forlæggeren ikke have uden den mindst mulige Ret, saa at man maatte forudsætte, at der snarere var tillagt Forlæggeren det Mindre end det Mere; men jeg troer, at det er vanskeligt at indlade sig paa i Loven at give en Bestemmelse om, hvorledes en saadan Aftale, der i sin Tid har fundet Sted mellem Forlæggeren og Forfatteren, skal forstaaes. De Tilfælde, hvori Lovgiveren har givet saadanne declaratoriske Bestemmelser, ere isærdeleshed saadanne, hvori det er mere ukyndige Mennesker, der indgaae Contracter, som Leiere og Fæstere og deslige Personer. Saavidt jeg skjønner, er det vistnok rigtigt, hvad den ærede Landssthingsmand meente med Hensyn til § 11, at derved nærmest maa tænkes paa, hvorvidt Forlæggeren har Noget paa sit Dplag. Det kan naturligvis ikke komme i Betragtning, om der et eller andet Sted, i Udlaget maaskee, Gud veed hvor, er enkelte Exemplarer af det

paagjældende Værk tilstede; dette maa vistnok ansees som udfolgt, naar der ikke hos Forlæggeren findes Noget tilbage deraf. Med Hensyn til hans Uttringer om § 13, hvorledes man maatte forstaae en „lignende Omgivelse“, maa jeg ogsaa erklære mig enig med ham i saa Henseende, at det naturligvis ikke er Meningen, at en Forfatter ikke skulde have Lov til at benytte den anden, som f. Ex. Holberg har benyttet Molière, eller som Virgil har benyttet Homer o. s. v. Sliqt bør jo aldeles ikke formenes; det er tværtimod meget uanselig, at det skeer; men det forekommer mig at være tvivlsomt, om det behøves yderligere at betegnes, end det allerede er skeet i Sen. Med Hensyn til hans Uttringer ved § 22, hvorvidt det den Forurettede tilkommende Søgemaal skal referere sig til § 21 eller til den hele Lov, antager jeg det for tvivlsomt, at det maa referere sig til den hele Lov. Ogsaa jeg mener, at der med Hensyn til dette Søgemaal, der skal anlægges inden Nar og Dag, ikke kan være Tale om, at det skulde være Gjenstand for offentlig Forsølgelse ex officio; det kan i det Højeste kun anlægges af Politiet efter Forlangende af den Forurettede som en offentlig Politisag; men det er mig dog ikke aldeles klart, at det skal være en offentlig Sag; det kunde maaskee antages at være forudsat, at det skal være en privat Politisag.

Justitsministeren: Jeg maa beklage, at min ærede Collega ikke var tilstede, da de forskellige Spørgsmaal, som ere fremsatte ved dette Udkast, bleve gjorte, da han langt bedre end jeg vilde kunne besvare dem. Jeg skal imidlertid, saa godt jeg formaaer, søge at besvare dem. Hvad for det Første angaaer det Spørgsmaal, der er fremsat ved § 2, hvorvidt den Ret, som er indrømmet Ugtefæller og Livsarvinger og andre Arvinger, ogsaa skal tilkomme Creditorer, da troer jeg, at dette Spørgsmaal maa besvares benægtende, med mindre denne Ret udtrykkelig ved Contract er sikret en enkelt Creditor, og saa gaaer det ind under den Bestemmelse i § 2, at den udelukkende Ret tilkommer ogsaa den, til hvem Forfatteren ved Contract eller Testament har overdraget samme. Naar der af den 3die Lands-